

pg 21N
 her
 p'876
 086 (11)
 INB 210
 J2 P07
 71h

נֶעֱשֶׂה רֶק לְהַעֲרֵמָה, כְּדֵי שְׂתַּחֲוֶה לֹו נֶאֱשֶׁה, וּתְקַח
בְּצִינִים, וְהִיוּ הָעֲרֵמָה בִּזְדָּאִי, אִזּוּ לֹו אִזּוּ לְהַבְּנִים, דָּאס
אִין כָּאן שְׂפַחָה, יֵשׁ כָּאן מִשּׁוֹם גִּיּוּר, וְנוֹגַע לֹו לְאַיִסוֹר
דָּאִי, וְאִם יֵעֲשֶׂה כְּהַמְלָאָה דִּידָן, אִזּוּ לְהַבְּנִים נֹוגַע
בְּאַיִסוֹר דָּאִי, דָּאס אִין כָּאן שְׂפַחָה, אִזּוּ יֵשׁ כָּאן
גִּיּוּרָת, וְהַבְּנִים מִמִּזְרִים, וְהַאִסוּרִים לְבֹאֹה בְּקֶהֱל מִדְּאִי,
וּלְמַחֵה פּוֹסְקִים הָעֲרֵמָה בְּדָאִי אִסוֹר, כְּדִמּוּכָה (בְּמִם)
שְׂבַח דְּקִלְעִי ע"צ), דְּלִיתָא שֶׁם, הָעֲרֵמָה קְאָמְרָת,
הָעֲרֵמָה בְּדִרְצָן הִיא, וּפְרִי רִשְׁיִי הֵךְ הָעֲרֵמָה לֹא
בְּאַיִסוֹר דָּאִי הוּא, אֲלֵא בְּאַיִסוֹרָה דְּרִצָּן וְכוּ' ע"י"ש,
אֲלֵמָא דְּלִי דָּאִי, לֹא הוּא שְׂרִינְ הָעֲרֵמָה כֻּלָּל, וְאִפִּי
בְּדִרְצָן, אֲמֵרִין הִיכָא דְּמוּכָה מִילְתָּא, אִין מַעֲרִימִין,
וּבְמִם"ש כ"ז בְּצִכּוֹר שׁוֹר (פְּסָחִים דְּכ"א ע"צ) ע"י"ש,
וּכְמוּ כֵן הִכָּא הוּי הִנּוּ תִּרְתִּי, אִי דָּאִי, בִּי דְּמוּכָה
מִילְתָּא טְפִי דְּהוּי רֶק לְהָעֲרֵמָה, וְעִי' שׁוּ"ת צִית
אִפְרִים (אִו"ה ס"י ל"ג), מִשְׁכֵּי לְיוֹשֵׁב מֵה שְׂהִקְשׁוּ
עַל זְקוּיוֹ הַיָּל, וְהַזִּיאֹו בְּשַׁעֲתָ (אִו"ה ס"י תַּמִּ"ה
סְקוּ"ז), — וְאִף אֲמַנֵם שְׂמַקּוֹר חַיִּים שֶׁם (בִּיאִוּרִים
סְקוּ"א) וְהַחַיִּי"א בְּנִשְׁמַת אָדָם (ה"פ מְכִירָת
בְּהֵמֹת שְׁאֵלֶה ח') וְתַשְׁרִי חַחִ"ם (אִו"ה סוּמֵן ס"ב
וּק"י"ג), הַשִּׁיגוּ עַל הַבְּנִי"ש, וְס"ל דְּגַם בְּמִילֵי דָּאִי,
הַחִיּוֹר הָעֲרֵמָה, מִ"מ גַּם יֵשׁ מִקּוֹמוֹת שְׁאִסְרוּ הָעֲרֵמָה,
יִבְרָח כְּתֹב הַחַיִּי"א שֶׁם, דְּאִין לְדִמּוּת מִילְתָּא לְמִילְתָּא
בְּזֹה, וְהִיכָא דְּאֲמָרוּ אֲמָרוּ ע"י"ש, וְאִכֵּי כִיּוֹן שְׁלֹא
יִתֵּן לָנוּ הַרְשׁוֹת לְדִמּוּת מִילְתָּא לְמִילְתָּא בְּזֹה, אִין לָנוּ
לְחָדָשׁ עֵינִן שֶׁל הָעֲרֵמָה גַּם בְּגִדּוֹן דִּידָן.

(ג) מצד מכשול: צנשוףי התערבות, דלא לית מיני חורבא, צגירי עריות, שצאים להתגורר רק לפנים צטוה"ר, אצל מחמת שצודקים אותם כד"ת, ורובם אי אפשר להם להתקיים בקבלת עול מלות, שמאריקין ומצצורים להם כל הקושיים שיש צזה ופורשים, אצל צהחודע ששייך ענין עצדים ושפחות צזה"ז, ימלאו צ"ד של הדיועות, שילמדו אותם הערמה, שיקני אותם לעצדים ושפחות, אשר מלד עיקרה דדינא נשתנה דינם צנוגע לקבלת מלות, — וכנודע פלוגתה הראשונים צזה, דלש"י עציבת עצדים על כרחן היא, כמ"ש (ציצמות דמ"ז ע"ב ד"ה כופה), ורק לכתחילה צריך לקבל עול מלות, שלא יצו להכשיל אותה צזה"ה וכמ"ש הראש"ש שם צשיעתו, וע"י חוס' שם (דמ"ה ע"א ד"ה חלה), וכן ס"ל להר"ן והנמ"י והסמ"ק כרש"י, הביאם הש"ך (יו"ד סי' קכ"ד סק"ו) ע"ש, אצל הר"ף והראש"ש והרמב"ם (פ"ד מה' איסורי ביאה ה"ע) וע"י מ"מ שם, והרשב"א, ס"ל דאין נימולים, ואין מקצלים עול מלות על כרחן, וכמ"ש צצ"י שם (סי' רס"ז), וכ"פ צש"ע שם (סעיף ה'), — אמנם הש"ך שם (סק"ה), הביא על דצרי הש"ע ה"ל, את שיטת רש"י, צשם יש פוסקים, ומשמע דס"ל, דיש לחוש לשיעתו עכ"פ לחומרה, והנה גם לשיטת הר"ף והרמב"ם וכו' וכפסק הש"ע, מ"מ נשתנה דין קבלת מלות צעצדים ושפחות לקולא

מגלגי גרים, וכמבואר ברמב"ם שם (ה"א), כ"א.
מקבלים גירי הדיק כשיצא אחד להתגיר מן
העכו"ם, ויבדקו אחריו ולא ימצאו עילה, אומרים
לו מה ראת שצאת להתגיר, או אהב יודע שישראל
בזמן הזה דווים ודחופים וכו' עיי"ש, וכ"כ בש"ע
שם (רס"ה סעיף ב'), ואלו צעדים, כתב
הרמב"ם שם (ה"ט), העבד הנלקח מן העכו"ם,
אין אומרים לו מה ראת שצאת, אלא אומרים לו,
ראונו שחכנס לכלל עבדי ישראל, ותהי מן הכשרים
וכו', ואם לא יראה לקבל מגלגלי עליו שנים עשר
חודש וכו' עכ"ל, וכ"כ בש"ע שם (רס"ז סעיף
ג'-ד'), ועיין ש"ך שם (סק"ה), והיינו דעד שנים
עשר חודש, מגלגלים עליו, שמה יחזור ויתרצה, וש"מ
דמחזירין עליו שיתרצה, ומקור לכל זה שם (ביצמות
דמ"ה עד דמ"ח) עיי"ש.

(ד) רחוקות קשה ראותי צערוך השלחן שם (סעיף ו'), שכתב על דברי הש"ך שם, דאין מאריבין עמו בדברים כגור, עיי"ש, ומקורו בדברי הרמב"ם ה"ל, ע"ז כתב צערוך השלחן, העטם, שהרי אינו חייב צמנות, רק מה שהאשה חייבת בהם עיי"ש, ותימא, דאף אשה אם באת להתגייר, אומרים לה מה ראית שבאת להתגייר וכו' כדמוכח בש"ס ושו"ע, וא"כ למה יגרע עבד, אלא עכ"ל בעצדים טעם אחר איכא צגוי, כיון דאף מגלגלין עמו לרעות, מכש"כ דאין מאריבין עמו בדברי לפרושי וק"ל.

(ה) ואם כן יש לחוש לפורעני דין, שילמדו חושים
ציונה, לעשות קניינים של עצדים ושפחות,
כדי להקל מעליהן ענין חומר קבלת מלות, הנהוג
בגירות, ואח"כ ישחררו אותם, ובשחרורן א"ל כלל
לקבלת מלות, וכמ"ס צש"ע (סי' רס"ז סעיף ז')
שם, והוא עפ"י מסקנת הש"ס (ביצמות) שם, וע"י
(קידושין דס"ג), צרש"י ותוס' ור"ה והגר"ה על
הש"ע שם, ובאמת רוצים, מה שיאמרו צעת קבלת
המלות שלהם, הכל מן השפה ולחוץ, וכמ"ס הרד"א
(ח"ד סי' אלף ש"ס—רפ"ט), ותחילתם וסופם
צרמ"י, ואם היו צאים לגייר, היו מרגישים
צערנימוחם, נחמת שהחמירו עליהם צשאלתם, מה
שחין כן בעצדים ושפחות כנ"ל, — ואין לומר כיון
שידענו שהכל רק סיבה לנשואין, ממילא יחמירו
עליהם בחקירה ודרישה כמו צצאים להחגיגה, זה
חינו דכיון שנותן רשות, ממילא הכל יהי תלוי בצ"ד
שצאים לפניכם, וצי דינא צתר צי דינא לא דייקא
וד"ל, ויש לחוש לצ"ד עוין, ע"כ מכל הני טעמי
חושש אני מאוד לחדש חדשות גם ישנות צזה.

והגני צמח ידידו מח' דושת'ר כ"י וחותם בכל
חותמי צרכות

יצחק יעקב ווייס

37-18
 7/11/17
 P'ohin
 7/21/17